

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/204/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117207323
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117207323.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, so sídlom Jakubovo námestie 14, Bratislava, IČO: 17 310 598, v konaní právne zastúpený LEGAL CARTEL s.r.o., so sídlom Ľubinská 18, Bratislava, IČO: 36 677 175 proti žalovanému Hájienka, spol. s r.o., so sídlom Kopanice 40, Makov, IČO: 36 379 409, v konaní právne zastúpený JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, o zaplatenie 864,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ca/5/2017-66 z 11.04.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia 864,- Eur s príslušenstvom. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy a zástupca nositeľov práv pri výkone ich práv sa domáhal nároku na primeranú odmenu v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon) v znení neskorších predpisov. Okresný súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žiadnym spôsobom nepreukázal v situácii, keď je sporná vyťaženosť izieb prevádzkovaných žalovaným v danom období, napr. záznamom z kontrolnej činnosti, o ktorej tvrdil, že ju vykonal. Žalobca nepreukázal ani existenciu, ani umiestnenie technických zariadení, či už v reštaurácii, na izbách alebo vo wellness žalovaného. Ním predložené fotografie to nepreukazujú, nevyplyva z nich, kedy boli zhotovené, a či to bolo v rozhodnom období. Keďže žalobca podľa názoru okresného súdu neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania uskutočnenia verejného prenosu technickými zariadeniami v priestoroch žalovaného, nemá žalobca nárok na žalované bezdôvodné obohatenie. O trovách konania rozhodol vzhľadom na úspech žalovaného v zmysle § 255 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný z dôvodov, že a) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, b) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietol, že by v konaní nebola preukázaná existencia a umiestnenie technických zariadení, či už v reštaurácii, na izbách alebo vo wellness žalovaného. Poukázal na závery kontrolnej činnosti žalobcu ako aj na informácie a fotografie prevádzky žalovaného zverejnené na verejne dostupnej webovej stránke žalovaného v rozhodnom období rokov 2013 až 2015. Žalobca preukázal existenciu a umiestnenie technických zariadení v priestoroch prevádzky žalovaného odkazom na všetky fotografie zverejnené na webovej, resp. facebookovej stránke žalovaného, z ktorých je zrejmé, kedy boli predmetné fotografie zhotovené (označením udalosti, ako aj dátumom nahratia fotografie). Pozornosť tiež upriamil na rozsudok SDEÚ z 15.03.2012, sp. zn. C-162/10 Phonographic Performance (Ireland) Limited, z ktorého vyplýva, že

prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ verejného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115. Žalobca tiež namietal záver súdu, že nepreukázal vyťaženosť izieb prevádzkovaných žalovaným v danom období, napriek tomu, že v sadzobníku uvádza, že pri výpočte základnej odmeny sa vychádza z vyťaženia ubytovacieho zariadenia. Zdôraznil, že v zmysle sadzobníka spoločnosti vyťaženosť ubytovacieho zariadenia za predchádzajúci kalendárny rok je nutné uplatniť pri podpise zmluvy za aktuálny rok. Spätné uplatnenie vyťaženia za minulé obdobia nie je prípustné. Nie je teda povinnosťou žalobcu zisťovať vyťaženosť ubytovacieho zariadenia, na túto musí žalobca prihliadať len v prípade, ak o uplatnenie tohto kritéria prevádzkovateľ požiada a zároveň pri podpise zmluvy predloží, resp. poskytne žalobcovi údaj o vyťaženi ubytovacieho zariadenia za predchádzajúci rok, ergo predpokladá sa aktivita zo strany prevádzkovateľa. Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa stotožnil so žalobcom napádaným rozsudkom, považoval ho za správny, zákonný a navrhol, aby ho súd druhej inštancie potvrdil. Uviedol, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu, pričom žalobca nepreukázal existenciu zariadení verejného prenosu v žalobcom tvrdenom rozsahu, t. j. umiestnenie technických zariadení v 14 izbách (s tým, že žalovaný poskytuje ubytovanie len v 12 izbách) a umiestnenie technických zariadení vo wellness centre. Pokiaľ žalobca predložil nové fotografie až v odvolacom konaní, súd druhej inštancie by nemal na tieto dôkazy v rámci svojho rozhodovania prihliadnuť. Na vznik nároku oprávnených osôb na primeranú odmenu nepostačuje len samotná existencia priestoru (napr. reštaurácie, wellness centra alebo izieb), prípadne umiestnenie príslušného zariadenia v prevádzke žalovaného, ale je potrebné preukázať aj samotný verejný prenos prostredníctvom príslušného technického zariadenia vykonávaného v priestoroch žalovaného. Navrhol, aby súd druhej inštancie žalobcom napádaný rozsudok potvrdil.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 C.s.p.) viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C.s.p.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je existencia vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie, je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29.05.1997, *Recueil III./1997*). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu, ale nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Toria c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12 § 29; *Hirobalany c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-B;). Rovnako aj Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia aj v náleze III.ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV.ÚS 115/03).

8. Rozhodnutie okresného súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie nie je riadne preskúmateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nevyplýva, prečo vyťaženosť izieb a ich počet uvedený na sociálnej sieti nemožno považovať za preukázanie existencie a umiestnenie technických zariadení, či už v reštaurácii, na izbách alebo vo wellness žalovaného, z akého dôvodu došiel k záveru, že predložené fotografie žalobcom v podaní zo dňa 25.09.2017 ohľadne fotografie reštaurácie a fotografie izby túto skutočnosť nepreukazujú.

9. Žalobcom uplatnené nároky za obdobie rokov 2013 až 2015 možno považovať za nároky uplatnené v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý bol účinný do 31.12.2015. Od 01.01.2016 totiž nadobudol účinnosť zákon č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon. V zmysle § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 01.01.2016, pričom vznik týchto právnych vzťahov, vrátane nárokov z nich vyplývajúcich ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015.

10. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu, ktorej účelom je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovoobrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenie predmetu týchto práv na verejnosti tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 78 ods. 1 a § 79 ods. 1 Autorského zákona. Žalobca tak vykonáva kolektívnu správu aj na použitie diel zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania, pričom ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení, pokiaľ takýto používateľ (žalovaný) neuzavrel licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou je udelený súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva podľa Autorského zákona. Takáto organizácia kolektívnej správy je aktívne legítimovaná na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z.

11. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

12. Organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľa práv vo svojom mene a na jeho účet (§ 81 ods. 3 zákona č. 618/2003 Z. z.) môže sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vzhľadom na neoprávnený zásah do autorských práv zastupovaných nositeľom práv zo strany žalovaného.

13. V zmysle § 81 ods. 1 písm. i) zákona č. 618/2003 Z. z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne.

14. Za odmenu, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach je potrebné považovať odmenu, akú obvykle platia aj iní používatelia za získanie licencie v zmysle sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného v rozhodnom období, v tomto prípade za roky 2013 až 2015.

15. Analogicky vo vzťahu k obvyklej odmene je možné prihliadnuť na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení II. ÚS 101/2011-7 z 24. marca 2011 z ktorých vyplýva, že odmena za používanie autorských diel by mala byť určovaná podľa sadzobníka organizácie kolektívnej správy. (Pokiaľ teda krajský súd pre účely posúdenia toho, či sťažovateľom navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa sťažovateľ domáhal, medzi inými najmä v podstatnej časti - odmeny za používanie hudobných diel zodpovedá zákonodarcom vymedzenému kritériu „rovnakých a primeraných podmienok“, vychádzal z obsahu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným ako

organizáciou kolektívnej správy s ďalšími inými používateľmi, čo sa týka tých istých hudobných diel, ktoré ako predmet ochrany užíval aj sťažovateľ, v žiadnom prípade nemožno v tomto postupe vidieť znaky arbitrárnosti. Práve naopak, ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že „... argument súdu o 150 zmluvách jednak nie je pravdivý...“, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom ako ani v odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo veci samej žiadne námietky, čo sa týka vierohodnosti, platnosti a tiež počtu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi, vzťahujúce sa na ten istý predmet ochrany, nevznášal, ale jeho argumentácia sa obmedzovala iba na tvrdenie, že ním navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa domáhal, je v súlade so zákonom. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nevyužil možnosť namietat' hodnovernosť, platnosť, ako ani počet žalovaným uzavretých hromadných licenčných zmlúv s ďalšími 150 používateľmi hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, ktoré sa vzťahujú na ten istý predmet ochrany, nie je možné, aby ústavný súd túto námietku sťažovateľa v rámci konania o sťažnosti akýmkoľvek spôsobom zohľadnil. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že zo samotného autorského zákona nijako nevyplýva, že by odmena za používanie autorských - hudobných diel mala byť určená podľa „svojvoľného sadzobníka“ žalovaného ako organizácie kolektívnej správy, ústavný súd podotýka, že dohodnutie podstatne vyššej odmeny za používanie hudobných diel v hromadných licenčných zmluvách dobrovoľne uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi podľa sadzobníka odmien žalovaného, nehovoriac o hromadných licenčných zmluvách uzavretých so 14 používateľmi hudobných diel, ktorí sú dokonca členmi sťažovateľa, je iba dôkazom toho, že iní používatelia tých istých hudobných diel na rozdiel od sťažovateľa odmenu podľa sadzobníka žalovaného považovali za primeranú.)

16. Z ustanovenia § 81 ods. 1 písm. h) zákona č. 618/2003 Z. z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa 1. používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje, 2. dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia.

17. Aj ustanovenie § 81 ods. 4 zákona č. 618/2003 Z. z. upravuje, že používateľ, ako aj osoba povinná uhradiť náhradu odmeny je povinná umožniť organizácii kolektívnej správy riadny výkon kolektívnej správy a bez vážnych dôvodov neodmietnuť organizácii kolektívnej správy poskytnutie potrebných informácií.

18. Ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy alebo s právnickou osobou združujúcou používateľov na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona, môže ak ide o licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu organizácia kolektívnej správy alebo používateľ a ak ide o kolektívnu licenčnú zmluvu organizácia kolektívnej správy alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov určil súd.

19. Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že pokiaľ žalovaný ako používateľ mal záujem o používanie predmetov ochrany, mal uzavrieť s organizáciou kolektívnej správy licenčnú alebo hromadnú licenčnú zmluvu. Iniciatíva by tak mala byť vždy na strane používateľa, pokiaľ používateľ má záujem o použitie predmetu ochrany. Používateľ musí najprv tento záujem prejaviť a až následne organizácia kolektívnej správy je potom povinná viesť s takouto osobou rokovania o uzavretí kolektívnej zmluvy. Používateľ môže použiť predmety ochrany odo dňa uzavretia zmluvy s organizáciou kolektívnej správy. V prípade, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy, vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. V takomto prípade používateľ môže použiť predmety ochrany, ktoré mali byť predmetom zmluvy, ak podá návrh na začatie konania, najneskôr v lehote 30 dní odkedy začal používať spravované predmety ochrany, ako to vyplýva z ustanovenia § 82 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z.

20. Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany, a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t. j. v danom prípade, v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva. Pokiaľ žalovaný mal audiovizuálne zariadenia umiestnené v izbách svojho ubytovacieho zariadenia a v iných priestoroch, ešte pred ich používaním mal mať uzavretú licenčnú zmluvu alebo s organizáciou kolektívnej správy hromadnú licenčnú zmluvu. Následne, v akom rozsahu tieto audiovizuálne zariadenia bude využívať, je nepodstatné. Podstatou licencie je totiž právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať tieto predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Ak by aj nadobúdateľ licencie mal uzavretú zmluvu a platil dohodnutú odmenu, nevyužívanie licencie vôbec alebo sčasti nezakladá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti. Medzi základné povinnosti používateľa patrí tak ako to vyplýva z ustanovenia § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. povinnosť plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, pokiaľ používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80.

21. Žalobca je organizácia kolektívnej správy, ktorá udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami ako hromadného používania predmetov ochrany vopred nemôže byť známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyše počet kolektívne spracovaných predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môže meniť. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy, prípadne rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný vzhľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a rozsah nositeľov práv. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, vychádza sa pri jej určení z ustanovení § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa uplatňuje vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej istej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Je potrebné stotožniť sa s názorom žalobcu, že pokiaľ je zvyčajnou odmenou odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je preto irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Dôležitá je skutočnosť, že zo strany žalovaného mala byť uzatvorená hromadná licenčná zmluva, za ktorú by používateľ platil zvyčajnú licenčnú odmenu na základe sadzovníka žalobcu a pokiaľ žalovaný si takúto povinnosť nesplnil a neuzatvoril licenčnú zmluvu (hromadnú licenčnú zmluvu) žalobca ako organizácia kolektívnej správy má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvodenej od zvyčajnej licenčnej odmeny.

22. Už v uznesení Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011-7 zo dňa 24.03.2011 Ústavný súd poukázal na to, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany“.

23. Z právnej úpravy Autorského zákona jednoznačne vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo k všetkým predmetom ochrany. A pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a

aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

24. Ak nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe, ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe a nositelia práv ani sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

25. Okresný súd sa týmito princípmi neriadil, neprihliadol na žalobcom prezentované dôkazy a formulované skutkové a právne dôvody, preto bolo potrebné rozhodnutie okresného súdu, ako súd prvej inštancie, zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. V ďalšom konaní okresný súd sa bude podrobne zaoberať skutkovou a právnou argumentáciou žalobcu bez relevancie toho, že či technickými zariadeniami v prevádzke žalovaného bol alebo nebol prenášaný televízny, či rádiový signál, a to aj vzhľadom na rozsudok SDEÚ z 15.03.2012 sp. zn. C-162/10, zároveň prihliadne na argumentáciu žalovaného, najmä čo sa týka vznesenia námietky premlčania, pričom sa bude zaoberať dôvodnosťou tejto námietky, najmä s odôvodnením, či premlčanie sa počíta v zmysle ustanovení Občianskeho alebo Obchodného zákonníka.

27. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu na základe naznačených inštrukcií vo veci opätovne rozhodne, zároveň rozhodne aj o náhrade trov konania ako aj o trovách odvolacieho konania v súlade s § 396 ods. 3 C.s.p.

28. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.
Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).